

Garcia gesmoord in grimmige gekte

THEATER

★★★★★

BLOED-BRUILOFT

Bloedbruiloft van Federico Garcia Lorca door TA-2 en Frascati Producties, regie Julie Van den Berghe.

Frascati Amsterdam, 1/12; daar t/m 14/12.

Alleen de Vlaamse actrice Lauranne Paulissen is in staat waarachtigheid te suggereren in mallemlen van invallen.

'Een hartverscheurende tragedie, een duister toneelstuk waarop Julie Van den Berghe haar vrolijk-grimmige fantasie kan loslaten.' Dat lezen we in de persmap van de voorstelling *Bloedbruiloft* waarmee de Vlaamse regisseur Van den Berghe bij TA-2 (Toneelgroep Amsterdam) en Frascati debuteert. Beide theaterinstellingen willen hiermee een bijdrage leveren aan de talentontwikkeling van jonge theatermakers. Van den Berghe heeft echter al een behoorlijk traject achter de rug: ze regisseerde meerdere grote voorstellingen bij NTGent (waaronder het onlangs bekroonde *Een Lolita*) en onlangs zelfs bij de Münchner Kammerspiele.

Talentontwikkeling is hier dus een

tamelijk rekbaar begrip, maar wat maakt het uit als het een bijzondere voorstelling oplevert. Helaas is dat met deze *Bloedbruiloft* niet het geval. Door de nogal eigenzinnige en weinig consequente ingrepen van Van den Berghe blijft er van de kern van Federico Garcia Lorca's stuk maar weinig over. In die kern gaat het over knellende familiebanden op het (in dit geval) Spaanse platteland. Maar het gaat hier over alle, vaak door religie gevoede, knellende familiebanden die mensen beletten hun kleine en grote gevoelens te uiten. In *Bloedbruiloft* verdwijnt de jonge bruid op de dag van haar feest met haar aanbieder, en dat is niet de bruidegom. De familie-eer is gekrenkt, bloedwraak volgt, jongemannen sneuvelen.

Hoog in de nok van Frascati hangt een houten huis, dat in het eerste deel van de voorstelling daar rustig blijft hangen. Van den Berghe zet haar zeven spelers driekwartier lang doodleuk gevangen in een verlicht vierkant. Intussen zeggen ze hun tekst op afstandelijke toon, waarbij alleen de moeder van de bruidegom (Chris Nietvelt) aan één stuk door krijst. Af en toe zingen ze een liedje, in gepaste samen-

zang.

Dan komt het huisje naar beneden en wordt de bruiloft gevierd, met gedans op lekkere housemuziek. Maar daarvan zien we dan weer weinig, behalve als de personages af en toe even hun kop door een raam of deur steken

en raar doen. Ook nu weer lijkt Garcia Lorca's prachtige poëzie over liefde en onderdrukking er niet toe te doen, want alles moet gek en grimmig en bizar zijn. Met Nietvelt opnieuw als hysterische feeks: potsierlijke rode pruik, wit geschminkt gezicht, zwart omrande ogen: een duivelin van een moeder die elke nuance vermoordt.

Frieda Pittoors maakt van de dienstmeid een grappig typeetje en Robert de Hoog debuteert als toneelacteur als de ietwat naïeve bruidegom. Dragan Bakema is de minnaar die de bruid kaapt en je begrijpt meteen waarom. Eigenlijk is alleen de Vlaamse actrice Lauranne Paulissen in staat waarachtigheid te suggereren in deze mallemlen van invallen.

Schön ist die Jugend zingen de acteurs op zeker moment. Dat is het accent dat Van den Berghe op haar *Bloedbruiloft* legt: de ouderen kunnen niet verkroppen dat de jeugd zijn gang gaat en dus wordt alles kapot gemaakt. Een gedurfd visie. Daarom is het des te meer te betreuren dat de regisseur met haar vrolijk-grimmige fantasie deze hartverscheurende tragedie zo onderuit heeft gehaald.

Hein Janssen

Bloedbruiloft in regie van Julie Van den Berghe.

Foto JanVersweyfeld

Vrijheid
Recessie

LEVEN

Dit is het laatste artikel van de reeks 'De reeks' over de relatie tussen de kunst en de politiek. Het artikel is te vinden in de rubriek 'De reeks' op de website van de Nederlandse Cultuurstichting.

Munnies